

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce, JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobkyně: nezl. M. K.**, narozena, zastoupena matkou A. K. jako zákonnou zástupkyní, právně zastoupena JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Žitná 45, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 106/VL - 01 - ZA09 - 2006 ze dne 27. 1. 2006, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 56 Az 34/2006 - 17 ze dne 27. 7. 2006,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž byla zamítnuta její žádost o azyl podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného. Stěžovatelka namítá, že rozhodnutí krajského soudu je nezákonné ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), namítá, že řízení před správním orgánem bylo zatíženo vadou, která spočívá v tom, že byl porušen zákon v řízení před správním orgánem (odkazuje přitom na ustanovení § 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.) a konečně tvrdí, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Konkrétně stěžovatelka namítá, že v žalobě poukázala na to, že se domnívá, že správní orgán rozhodl v rozporu s ustanovením § 12, popř. § 14 a § 91 zákona o azylu. Poukázala na to, že zástupkyně stěžovatelky v žalobě uvedla, že je islámského vyznání, přičemž chce svou dceru (stěžovatelku) spolu se svým přítelem a otcem stěžovatelky v této víře vychovávat. Příslušníci islámu ovšem podle stěžovatelky čelí na Ukrajině diskriminaci, která je podporována státními orgány, a to tím, že stát odmítá registrovat islámské komunity, a upírá tak muslimům možnost svobodně praktikovat své náboženství. Dále stěžovatelka poukázala na to, že správní rozhodnutí, které jí bylo doručeno, obsahuje pouze razítko Ministerstva vnitra, ale postrádá podpis oprávněné osoby. Konečně pak stěžovatelka brojí

proti tomu, že nedostává rozhodnutí soudu ve své mateřštině, a je jí tak upíráno právo na spravedlivý proces.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka v ní uplatňuje přípustné důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžejní stěžovatelčina argumentace se opírá o kasační důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., přičemž namítá, že rozsudek krajského soudu je nesprávný z toho důvodu, že nepostihl vadu řízení a následnou nesprávnou právní kvalifikaci stěžovatelkou uváděných motivů opuštění země původu spočívající v tom, že se správní orgán a posléze soud při svém rozhodnutí nezabývaly tím, že stěžovatelka může být v zemi původu diskriminována pro své náboženské vyznání. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatelka první zmínku o možné diskriminaci z důvodů náboženských učinila až v žalobě, v řízení před správním orgánem uváděla důvody zcela jiné. V tomto smyslu lze pak tedy odkázat plně na konstantní judikaturu Nejvyššího

správního soudu týkající se otázky dokazování a rozsahu zjišťování skutkového stavu v azylovém řízení. Především na tomto místě musí Nejvyšší správní soud odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41 (www.nssoud.cz), v němž bylo jasně konstatováno, že správní orgán v řízení o udělení azylu není povinen sám, aniž účastník řízení něco tvrdí, vyhledávat v jeho případech možné znaky pronásledování z azylově relevantních důvodů.

Pokud pak jde o argumentaci absencí podpisu oprávněné osoby na rozhodnutí žalovaného, nezbyvá než odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 Azs 64/2003 - 54 (www.nssoud.cz), v němž Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že absence vlastnoručního podpisu oprávněné na vyhotovených správních rozhodnutích, je-li však zároveň podpisem opatřeno rozhodnutí založené ve správním spisu, je sice vadou rozhodnutí, ale vadou, která nezpůsobuje nicotnost rozhodnutí. Jde o nezákonnost, u níž je třeba k žalobní námitce zkoumat, zda měla vliv na zákonnost končeného rozhodnutí ve věci. Taková žalobní námitka však v případě stěžovatele vznesena nebyla, a činí-li se tak až v kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud musí tuto námitku hodnotit jako opožděnou.

Co se týče námítky doručování soudních rozhodnutí v cizím jazyce, Nejvyšší správní soud se již touto otázkou rovněž obsačně zabýval, přičemž je možné plně odkázat na jeho závěry učiněné např. v rozsudku ze dne 11. 10. 2006, č. j. 6 Azs 412/2005 - 65.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu

